

Arrest

nr. 79 957 van 23 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 juli 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 augustus 2011 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VAN DER MAELEN, die loco advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, legt een verklaring van wettelijke samenwoning met K.A., van Griekse nationaliteit, af op 9 februari 2011.

Zij dient op 16 februari 2011 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 11 juli 2011, met kennisgeving op 15 juli 2011, neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“(...) In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 16.02.2011 door B., A. geboren te Armenië, op 22.08.1986 en van Armeense nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

° Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd vóór de aanvraag, of dat zij elkaar ten minste één jaar kennen of een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07.05.2008 zoals gewijzigd door artikel 2 van het K.B. 05.07.2010).

Betrokkene brengt volgende documenten ter staving van de relatie aan:

° Een schermafdruk met e-mailverkeer met als oudste datum 01.02.09: ondanks het feit dat de naam van beide betrokkene op deze schermafdrukken terug te vinden is, kunnen deze afdrucken niet aanvaard worden als bewijs voor de relatie. Dit e-mailverkeer is immers, buiten de namen van betrokkenen, in vermoedelijk de Armeense taal. Aangezien geen vertaling werd bijgevoegd is het onmogelijk om af te leiden wat in de titels van de e-mails staat. Enkel de datum op zich is geen bewijs voor het feit dat betrokkene reeds meer dan één jaar voor de aanvraag effectief een relatie hebben met elkaar. Het vormt alleen een bewijs voor het feit dat zij elkaar toen al kenden.

° Foto's waarop geen datum valt terug te vinden: zonder datum kunnen deze foto's niet aanvaard worden als bewijs voor de relatie aangezien niet kan afgeleid worden wanneer deze werden genomen en aldus niet aantonen dat betrokkenen reeds minstens één jaar voor de aanvraag een duurzame en stabiele relatie hebben.

Bijgevolg is er niet voldaan aan de bovenvermelde criteria en wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd. (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van “HET RECHT VAN VERDEDIGING DOOR EEN GEBREK, ONDUIDELIJKHEID EN DUBBELZINNIGHEID IN DE MOTIVERING VAN DE BESLISSING Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.”

Het middel luidt als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd. Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aflevering van het bevel tot het verlaten van het grondgebied te verantwoorden.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt volgende elementen om aan verzoekster een bevel tot het verlaten van het grondgebied te betekenen :

• De betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame relatie en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als

partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar minstens één jaar kennen of een gemeenschappelijk kind hebben.

• De documenten die zij aanbrengt bevatten geen datum en zijn onduidelijk.

Gelet op hetgeen hierboven werd gezegd spreekt het voor zich dat bovenstaande elementen absoluut onvoldoende blijken om een betekening aan verzoekster van een bevel tot het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen, hetgeen verder zal blijken uit onderstaand betoog. De motivering van de weigeringsbeslissing is bijgevolg ondermaats.

Het is dus meer dan duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij haar motivering substantieel in gebreke is gebleven: haar beslissing is ondermaats en foutief gemotiveerd.

Men gaat dus volledig voorbij aan het feit dat verzoekster intussen reeds één jaar in België verblijft, en hier een duurzame relatie heeft opgebouwd met de heer K. A.

Verzoekende partij voldeed aan alle voorwaarden voor het toestaan van de gezinshereniging. Zij bewees op afdoende wijze dat zij een duurzame en stabiele relatie heeft met haar partner. Dit is namelijk het geval wanneer ze bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste 1 jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden. Bovendien werden meerdere foto's ter beschikking gesteld die aantonen dat zij duidelijk samen waren.

De Dienst Vreemdelingenzaken maakt er zich gemakkelijk van af door enkel te stellen dat zij de e-mail niet begrijpen en de foto's te negeren.

Volgens richtlijnen van de Europese Commissie moet België voor het bewijs van de "duurzaamheid" van de relatie ook andere relevante bewijzen in aanmerking nemen.

De Commissie herhaalt ook dat het bewijs van de duurzame relatie beoordeeld moet worden in functie van het doel van de richtlijn vrij verkeer, nl. het handhaven van de eenheid van het gezin in de ruime betekenis van het woord. Zo moet België ook rekening houden met de relatie die de partner heeft met de EU-burger en andere omstandigheden, zoals het feit dat de partner financieel of lichamelijk afhankelijk is van hem.

De Dienst Vreemdelingenzaken blijft dan ook zwaar in gebreke in onderhavig dossier. Men dient de elementen in hun geheel te bekijken, waaruit overduidelijk blijkt dat de partners elkaar al meer dan twee jaar kennen en al langer dan één jaar een relatie hebben.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd. Het middel is gegrond."

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In een eerste middel beroept verzoekster zich op de vermeende schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Betreffende de vermeende schending van de artt. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing letterlijk weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- verzoekster tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,

het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001), wanneer verzoekster in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook slechts repliceren in zoverre verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar ten minste 1 jaar kennen of een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07.05.2008 zoals gewijzigd door artikel 2 van het KR.

05.07.2010). Betrokkene brengt volgende documenten ter staving van de relatie aan: Een schermafdruck met e-mailverkeer met als oudste datum 01.02.09: ondanks het feit dat de naam van beide betrokkene op deze schermafdrucken terug te vinden is, kunnen deze afdrucken niet aanvaard worden als bewijs voor de relatie. Dit e-mailverkeer is immers, buiten de namen van betrokkenen, in vermoedelijk de Armeense taal. Aangezien geen vertaling werd bijgevoegd is het onmogelijk om af te leiden wal in de titels van de e-mails staat. Enkel de datum op zich is geen bewijs voor het feit dat betrokkene reeds meer dan één jaar voor de aanvraag effectief een relatie hebben met elkaar. Het vormt alleen een bewijs voor het feit dat zij elkaar toen al kenden.

Foto 's waarop geen datum valt terug te vinden: zonder datum kunnen deze foto 's niet aanvaard worden als bewijs voor de relatie aangezien niet kan afgeleid worden wanneer deze werden genomen en aldus niet aantonen dat betrokkenen reeds minstens één jaar voor de aanvraag een duurzame en stabiele relatie hebben.

Bijgevolg is er niet voldaan aan de bovenvermelde criteria en wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd."

Deze overwegingen laten verzoekster toe om te achterhalen om welke redenen haar aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, geweigerd werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid.

De verwerende partij wijst op de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bepaalt:

"Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (R.v.St. nr. 101.624 dd. 7.12.2001)." (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007; R.v.V. nr. 3437 dd. 7.11.2007; R.v.V.nr. 3488 dd. 9.11.2007)

De bovenstaande motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat aan verzoekster het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd.

In antwoord op verzoeksters concrete kritiek laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht heeft geoordeeld dat de voorgelegde documenten niet volstaan als bewijs van de duurzame en stabiele relatie van meer dan één jaar.

Het komt aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een partner, burger van de Unie, wenst te beroepen toe om met alle middelen van recht het duurzaam en stabiel karakter van de relatie (zoals ook gedefinieerd in artikel 3 van het KB van 07.05.2008) aan te tonen.

De verwerende partij laat verder gelden dat de gemachtigde bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan vereiste van het stabiele en duurzame karakter van de relatie met een Belgische onderdaan, en zo ook of de aangebrachte stukken kunnen volstaan, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert.

In de bestreden beslissing wordt terecht aangehaald dat met de e-mails geen rekening kan worden gehouden vermits deze niet vertaald zijn en dus onmogelijk valt af te leiden wat de inhoud is van de mails, terwijl de foto's niet gedateerd zijn.

"De verwerende partij beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid om tot het besluit te komen of verzoekster al dan niet voldoet aan de wettelijke voorwaarde van een duurzame en stabiele relatie met de burger van de Unie in functie van wie zij haar verblijf aanvraagt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag niet gedateerde foto 's en enkele verklaringen van derden voorlegde ter staving van haar beweerde duurzame relatie. Verzoekster kan niet voorhouden dat verklaringen van derden wel objectief zijn en eigen verklaringen niet, aangezien verklaringen van derden eveneens een gesolliciteerd karakter kunnen vertonen en de verwerende partij onmogelijk de waarachtigheid van individuele verklaringen van personen kan nagaan. Bovendien wijst de Raad erop dat de verwerende partij niet stelde dat verklaringen van derden sowieso niet objectief zijn, doch enkel dat de voorgelegde verklaringen van derden niet op hun objectiviteit kunnen beoordeeld worden. De Raad stelt vast dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij dat zij oordeelde, nadat zij bijkomende bewijzen had opgevraagd en dus reeds had laten uitschijnen dat de aangebrachte stukken

onvoldoende waren als bewijs van een duurzame en stabiele relatie van ten minste één jaar met haar partner, dat niet gedateerde foto's en verklaringen van derden onvoldoende zijn om de duurzaamheid en de stabiliteit aan te tonen van een relatie van 1 jaar met de burger van de Unie in functie van wie verzoekster haar aanvraag van een verblijf van meer dan drie maanden indiende. " (R.v.V. nr. 35.672 van 11 december 2009)

De verwerende partij laat dan ook slechts gelden dat de bestreden beslissing deugdelijk en afdoende werd gemotiveerd. Er is naar behoren voldaan aan de materiële motiveringsplicht, hetgeen onmiddellijk kan worden vastgesteld wanneer men er de motieven van de bestreden beslissing op naslaat.

Het komt aan de verwerende partij toe om de bewijswaarde van de voorgelegde overtuigingsstukken te onderzoeken. In casu kan er worden vastgesteld dat het niet kennelijk onredelijk is om te oordelen dat e-mailverkeer in vermoedelijke het Armeens en niet gedateerde foto's niet toelaten het stabiele karakter van een relatie aan te tonen.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoekster daadwerkelijk kenmerken en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, beslist aan verzoekster het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. Nergens blijkt dat de bestreden beslissing noch wat de feiten, noch wat de beslissing zelf betreft, in strijd kan worden geacht met het zorgvuldigheidsbeginsel.

De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen."

2.1.3. De in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. De bestreden beslissing vermeldt de juridische grondslag en wijst erop dat geen verblijf van meer dan drie maanden kan worden toegekend omdat de verzoekende partij niet bewijst dat zij meer dan een jaar een duurzame relatie heeft met haar partner. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert voert zij de schending van de materiële motiveringsplicht aan die in casu een onderzoek vergt van de toepassing van artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op voormelde aanvraag luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren

geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongetrouwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon,”

Teneinde te bepalen of de relatie waarop een vreemdeling zich beroept een duurzaam karakter heeft, werden de criteria hiertoe, overeenkomstig artikel 40bis, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet vastgelegd in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door artikel 2 van het koninklijk besluit van 5 juli 2010, op stringente wijze omschreven. Deze bepaling luidt als volgt:

“Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen :

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste een jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”

Uit de samenlezing van deze bepalingen vloeit voort dat indien een Armeense vrouw zich bij een Griekse man voegt met wie zij een geregistreerd partnerschap heeft afgesloten, zij een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden indien er sprake is van een bewezen duurzame en stabiele relatie die al minstens één jaar duurt. De verzoekende partij meent dat zij aan deze voorwaarde heeft voldaan.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij betreffende de aard van haar relatie met haar partner foto's heeft toegevoegd zonder melding van enige data en e-mailverkeer tussen haarzelf en haar partner, vermoedelijk in de Armeense taal. De bestreden beslissing stelt dat de foto's niet de duur van de relatie bewijzen, wat correct is. Voorts stelt de bestreden beslissing dat het e-mailverkeer tussen de verzoekende partij en haar partner niet kan gecontroleerd worden naar zijn aard, omdat dit niet is vertaald en vermoedelijk in de Armeense taal is opgesteld. Ook dit motief vindt steun in het administratief dossier en is correct. Samen met de verwerende partij dient de Raad vast te stellen dat uit de foto's niet kan afgeleid worden hoelang de verzoekende partij met haar huidige partner een relatie heeft. Evenmin kan uit het e-mailverkeer afgeleid worden dat de verzoekende partij haar partner meer dan één jaar kent hetzij driemaal ontmoet heeft. De verwerende partij stelt terecht dat uit het e-mailverkeer niet kan afgeleid worden of de verzoekende partij van bij de aanvang van het verzenden van het e-mailverkeer al een duurzame relatie in de zin van een liefdesrelatie had. Evenmin is het kennelijk onredelijk om te stellen dat de foto's niet aanvaard kunnen worden als bewijs van de duur van een duurzame en stabiele relatie. Uit de voorgelegde foto's op zich kan niet een jaar samenzijn afgeleid worden. Ook is het niet kennelijk onredelijk te stellen dat uit e-mailverkeer dat niet is vertaald onmogelijk is af te leiden wat in de betiteling staat en dat de data op zich van dit verkeer geen bewijs vormen dat de verzoekende partij en haar partner al meer dan één jaar effectief een relatie met elkaar hebben.

Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift de bestreden beslissing verwijt voorbij te gaan aan het gegeven dat zij ondertussen meer dan één jaar in België verblijft en dat zij voldoende bewees een duurzame relatie met haar partner te hebben, kan de Raad enkel vaststellen dat dit niet blijkt uit de gegevens die zij heeft overgemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij beperkt zich in het middel in wezen tot het stuk voor stuk bespreken van deze feitelijke vaststellingen en het geven van een andere versie of verklaring er voor, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt of niet in overeenstemming is met de richtlijnen van de Europese Commissie. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk bewijzen van een stabiele relatie ontvangen heeft en tóch nog beslist heeft een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster te betekenen.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft haar aanvraag echter afgewezen op basis van enkele elementen die zij hoegenaamd niet motiveert.

De beslissing om verzoekster te bevelen het grondgebied te verlaten ingevolge te weinig bewijzen van het hebben van een stabiele relatie tart alle verbeelding wetende dat verzoekster inmiddels haar leven opbouwde in België, dat zij zich inmiddels volledig integreerde en de Nederlandse taal aanleert.

Het afgeleverde bevel tot het verlaten van het grondgebied dient dan ook te worden vernietigd om de volgende redenen:

Het redelijkheids en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot aflevering van een bevel tot het verlaten van het grondgebied in hoofde van verzoekster zijn besloten.

Verzoekster voldoet tot nu toe dus aan de noodzakelijke voorwaarden om in België te mogen blijven.

Tóch meent de Dienst Vreemdelingenzaken haar dit verder verblijf in België te moeten weigeren.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.

Ook dit middel is derhalve gegrond.

De aangehaalde middelen zijn dan derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen. “.

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In een tweede middel beroept verzoekster zich op de vermeende schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verwerende partij stelt vast dat verzoekster een quasi gelijkaardige kritiek formuleert als in het eerste middel.

Verder beklemt toont de verwerende partij dat uit de inhoud van het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen rechtmatig gebruik maakt van de procedure gezinshereniging o.g.v. een duurzame relatie.

Artikel 40 bis Vreemdelingenwet bepaalt het volgende :

" § 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd besloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt"

Verzoekster dient uiteraard te voldoen aan de wettelijke voorwaarde van gezamenlijke vestiging om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 40 bis Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980.

Naar vaste rechtspraak van de Raad van State vereist zulke gemeenschappelijke vestiging 'het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten', van een 'gezinscel', van een 'reële, echtelijke band', een 'levensgemeenschap'.

In casu werd gelet op de voorgelegde stukken terecht geoordeeld dat onvoldoende werd aangetoond dat betrokkenen elkaar ten minste 1 jaar kennen, dit geheel conform artikel 3 van het K.B. van 7.5.2008 zoals gewijzigd door artikel 2 van het K.B. van 05.07.2010.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekster de schending aanvoert. Verzoeksters tweede middel kan niet worden aangenomen.”

2.2.3. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van het eerste middel en gelet op de vaststelling dat de verzoekende partij in essentie in het tweede middel geen nieuwe elementen toevoegt, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel. Immers beperkt de verzoekende partij zich in haar betoog tot het herhalen dat de bestreden beslissing niet afdoend is gemotiveerd en dat zij wel haar duurzame relatie met haar partner bewezen heeft.

Voorts wijst de Raad erop dat het hebben van een stabiele relatie op zich, het aanleren van de Nederlandse taal en het opbouwen van een leven in België niet automatisch leidt tot de toekenning van een verblijf van meer dan drie maanden.

In de mate dat uit het verzoekschrift dient afgeleid te worden dat de verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, legt dit beginsel de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN